

A CSÓNAKVERSENY

Az ünnep előestéjére, ahogy ilyenkor szokott, megtelt a város. Sokan jöttek a főként nimik által lakott Védett Városból, a nyulak Völgyvárosából vagy a fák Patak-várából is. Az ünnepek alatt összegyűltek a szét-szóródott nagy családok, megtárgyalták, hogy kinek hogy megy sora, és felelevenítették a régi történeteket is, az egyes klánok sikereit és bukásait. A klánokat a honfoglalás után a sikeres nagy családok alapították. Mindenkit vártak, aki hasonlóan gondolkozott, mint ők. Az egyik klán a nyers erőben hitt, a másik a diplomáciában, a harmadik a művészetben, a negyedik a tudományban. Voltak kisebb klánok is, amik hol az egyik, hol a másik nagyobb család védelme alatt álltak. A királyság hanyatlásával, majd megszűnésével a klánok és az ősi családok szerepe szertefoszlott, de a legendás történeteket még később is mesélték egymásnak.

Az elmúlt napokban Babkáék háza is megtelt. Babka a zsúfoltság és az előkészületek miatt otthon egyáltalán nem tudott gyakorolni. Gitározni még csak lehet halkán, de énekelni aztán végképp nem. Karl állandóan Álmossal lógott, és mindig kihúzta magát a gya-

korlás alól. Babka kezdte magát egy prés alatt érezni, mindenhol falakba ütközött. Irén nagy légtornászat elvitték a palotába, ahonnét el fog indulni az ünnep délutánján. Nagyon jól nézett ki. Öt karja körülötte ingott, háromban színes napernyőket fogott, kettőben a drótkosarak voltak. Ezeket teletömték füstölőkkel. Az egyikben egy nehéz füst a Bölcs Polipnak, a másikban egy pehelykönnyű illat az Arany Sasnak. Közben lassan fel-le gurul a kifeszített kötél, ezek az illatok fogják betéríteni a teret.

Az ünnep reggelén Babka nagyon korán kelt. Az ünnepnek ezt az első pillanatát nagyon szerette. A tűzmesterek ilyenkor, reggel gyújtották meg a piac nyugati szélén felállított apró máglyasort. A tér két végén két tűzmester egy-egy fáklyát tartott egy kis farakáshoz, aztán mikor azok lángra kaptak, intettek a kezükkel, és a lángok átszálltak a következő farakásokra, hogy azokat is meggyújtsák. Tűszobrászatnak hívták, Babka nagyon szerette nézni. Az elhamvadó máglyák parázsán napközben mindenki kedvére főzhetett, amit csak akart.

Az egyes családok és vendégeik lassan megérkeztek a térre, elkezdődött egymás látogatása, és a legfontosabb kérdés: az ebéd megvitatása. Kapkodni nem kellett, de nem ártott sietni az előkészületekkel, mert pontban tíz órakor elindul a csónakverseny, amit senki sem akart kihagyni.

Ahogy felszállt az első sült hús illata, Karl és Álmos is megjelent. Babka intett nekik, hogy jöjjenek hozzájuk. Tódor nagyapa levett a parázsról egy kisebb halat és némi sült zöldséget.

– Egyetek, fiúk! Jó étvágyat!

Tódor nagyon elegáns volt. Ingének hajtókájában három, csillogó lapátot formázó kitűző csillogott.

– Az mit jelent? – kérdezte Álmos, miután lenyelte az első falatot.

– Győzelmi jelvények! – vágta rá Babka büszkén. – Nagyapa háromszor is megnyerte ezt a hajóversenyt.

– Akkor biztos ma is ők fognak nyerni.

– Biztos nem – mosolygott Tódor. – Aki ennyiszer nyer, már nem indulhat. De tagja vagyok a bírói karnak, az én feladatomban a győztes kihirdetése.

– Látod azt az úszó szigetet ott az öbölben? – mutatott lefelé Karl egy fellobogózott tutajra az öböl közepén. – Na, az a cél. A hajók különböző irányból jönnek, nagyon résen kell lenni annak, aki meg akarja állapítani, hogy ki nyert.

– Eddig még mindig sikerült megoldani – mosolygott Tódor. – Kér még valaki valamit? Mert lassan lemennék a célhoz. Szeretek időben ott lenni.

– Induljunk mi is! – mondta Babka. A három fiú átvágott a tömegen, és elindultak a Szüd klán rajthelye felé, ami a város másik felén volt. Mire odaértek, az evezősök már a helyükön ültek. Felhangzott az első

gong, a hajóban mindenki megmarkolta az evezőket, a másodiknál mindenki előredőlt. Az izmok megfeszültek, és a harmadik gongnál a hajó szinte kilőtt.

– Gyönyörű rajt! – kiáltotta Álmos. Még szinte a vállában érezte, amikor néhány hete az életükért eveztek. Kevésbé voltak elegánsak, az biztos.

– Gyerünk! – kiáltotta Babka Karl és Álmos felé, és elkezdtek futni, be az egyik kis utcába. A csatornák és az utak olyan kanyargósak voltak, hogy mindig volt rövidebb út. Itt pont a hajó elé lehetett vágni, hogy aztán üvöltve biztassák a kedvenc csapatukat a következő hídról. A hajó áthaladt alattuk, és ők továbbfutottak.

– Húzzunk bele! – kiáltotta Karl Babkának, és elkanyarodott egy szűk utcába.

– Ne, arra ne! – tört elő Babkából, de késő volt.

Egy puha nyúl kőfallal kerített kertje állta az útjukat. Karl felrántotta az ajtót, és belépett, Álmos nyomában. Babka akkor ért oda, amikor az ajtó becsukódott. Mikor újra kinyitotta, Álmosék nem voltak mögötte.

– A labirintus! Az ajtók labirintusa! Ne, ne most! Karl, hol vagy? Ugye csak hülyéskedsz? – kiabálta kétségbeesve Babka. De Karl eltűnt. Babka reményt veszítve ténfergett vissza a térre a barátai nélkül. Tudta, hogy a labirintusból nehéz kijutni. Anya mindig ezt mesélte: „Néhány óra szerencsés esetben, de van, hogy napok. Nem lehet tudni, hogy mikor enged el.” Már nem rohant vissza, nem érdekelte semmi, csak ténfergett

a barátai nélkül. Mire kiért a piactérre, látta, hogy nem a Szüdök vörös madarai, hanem a Koruszok vicsorgó gepárdja emelkedett a zászlókon a magasba.

– Még ez is! – dűnnyögte Babka, miközben lerogyott az asztalukhoz. – Minden tönkrement... Minden.

AZ ESTE

Karl szülei idegesek lettek a hírektől, de Babkát mindenkinél jobban leverte barátja elvesztése. Még anyja sem tudott lelket önteni belé. „Hogy fogok egyedül kimenni és énekelni? Egyedül nem fog menni!” Finn, Karl testvére semmit sem értett a zenéhez, és ennyi idő alatt nem fog tudni mást sem szerezni.

Búskomorsága persze nem zavarta az ünnep folytatását, lassan mindenki elkezdett az ebédhez készülni. Rajta kívül mindenki vidám volt. Ínycsiklandozó ételekkel teli asztalok mellett beszéltek meg a verseny részleteit és a két fiú eltűnését. Persze előkerültek a régi történetek mások labirintusos kalandjairól, és mindenki előadta a saját teóriáját, hogy szerintük hogyan lehet kijutni belőle. Babka is beletúrt a tányérjába, de nem sok kedve volt enni. Csak úgy a látszat kedvéért elmajszolt néhány falatot, aztán elindult körbe, hogy hátha séta közben kitalál valamit.

– Babka! – hallotta egy helyről. Odafordult, Anna integetett neki. Grétáék asztalánál ült, és nagyon mosolygott. – Babka, minden rendben?

– Hát, a legkevésbé sem – válaszolt, miután odaért, aztán elmesélte, hogy hogyan járt.

– Ó, ez borzasztó! És biztos nem tudod egyedül? Olyan ügyes vagy! – próbálta vigasztalni Anna. De Babka csak a fejét rázta.

– Nem, az egyik talán még menni fog, de az, amit tőled tanultunk, az nagyon nehéz, nem fogom tudni Karl nélkül – aztán hirtelen valami az eszébe jutott. – Esetleg te tudnád velem énekelni!

Anna egy pillanatra megmerevedett, aztán felkacagott.

– Ügyes próbálkozás, de én nem bírom, ha néznek, biztos, hogy nem megyek fel a színpadra!

Babkának, ha lehet, még jobban elment a kedve az egészsőtől, elbúcsúzott és továbbsétált.

Egy óra – jelezte a gong. Most kezdődik a kiállítás.

Babka felnézett az Oriorok palotájának ablakába. Irén nagyfi és Tódor nagyapa beindította a kötéláncost. Az kigördült a kerekén, és mintha az esernyőkkel egyensúlyozna, egy egykerekű biciklin siklott a kikötő felé. Mögötte kis gőzcsík, és a kosaraiból a kétfajta füst szállt le és fel. Mindenki felnézett, és hatalmas taps fogadta a légtornász robotot. Babka tudta, hogy igazából a kerekéről lelógó vizes cserépedény tartja egyensúlyban, és az abból kiáramló gőz az, ami hajtja, nem a láb, ami pedálozik, de meg kellett hagyni, innen lentől nagyon látványosan nézett ki. Ráadásul olyan

finom illattal terítette be a teret, mintha egy mézillatú mezőn sétálnánk. A légtornász lassan eltűnt a térről, és megkezdte az útját az öböl felett, hogy aztán később visszainduljon, és így járjon fel-le, amíg víz van a tartályban.

– A Bölcs Polip azt mondta, hogy várja a dalomat. Mindenképpen énekelnem kell! – szedte össze magát Babka, és elindult, hogy most még utoljára gyakoroljon egyet. Szerencsére senki sem volt otthon, és most végre nyugodtan énekelhetett. Jobban ment, mint ahogyan gondolta, de nem volt elégedett.

Nem maradt sok ideje, indulnia kellett, a fellépők szigorú sorrendben követték egymást, senki sem késhe-tett. Előtte egy védett városi tánccsapat szerepelt, akik nagyon ügyesek voltak. Úgy hallotta, hogy a volt ki-rály egyik unokája is ott van közöttük, de nem tudta kitalálni, hogy melyikük lehet az. Nem is volt sok ideje gondolkodni, mert a rendező rámordult.

– Csak egyedül? Hol van a társad?

– Hát, ha jól láttam, elnyelte az ajtók labirintusa. Nem hiszem, hogy visszaér.

– Na, azt én sem. Egyedül is felmész?

– Felmegyek! – mondta Babka határozottan.

– Helyes! Akkor indulás!

Mikor fent állt a színpadon, megigazította a gitár-ját, és megnyalta a szája szélét. „Egy, két, há” – mondta magában, és elkezdett dobolni a lábával, hogy tudja tartani az ütemet. Szerette ezt a dalt, ezért választották,

de így, egyedül, Karl nélkül nem szólt olyan jól. Azért úgy látta, hogy akik ott voltak, figyeltek. Annát látta, aki bátorítóan tapsolt, a nagyszüleit és a szüleit. „Még apa is eljött!” Belekezdett a második dalba, de érezte, hogy nem kellett volna. A gitárkíséret még csak elég jól ment, de a hangja ide-oda csúszkált, aztán...

Teljes sötétség, elfelejtette a szöveget. „Minek énekel az ilyen?” – jutott eszébe, amit a Kívánságkútnál hallott. Kínjában még lejátszott két-három akkordot, aztán abbahagyta. Meghajolt, mintha itt lenne vége, de úgy érezte, hogy menten elsüllyed szégyenében. Valahogy lekászálódott a színpadról, hátul letette a gitárját, és elindult kifelé. Leginkább nem nézett senkire.

– Hát, fiam, mondtam, hogy jobb, ha inkább a könyveknél maradsz! – hallotta egyszer csak. Apa volt az, azon a halk, de mégis mindenütt hallható hangján. Babkát elfutotta a méreg. Miatta nem gyakorolhatott eleget, miatta kellett lábujjhegyen járnia a lakásban. Hogy őurasága nyugalomban lehessen.

– Nem bújhat el mindenki a függönye mögé, miszter tökéletes – morogta. Hátat fordított neki, és elindult valamerre, amerre a tömeg engedte. Nem érdekelt, hogy merre, csak el innét, ahol mindenki hallotta, hogy semmit sem tud. Inkább rohant, mint ment.

Egy kezét érzett a vállán. Nem akarta, hogy nagyanyja vigasztalja, vagy nagyapja. Senkit sem akart. Erős volt a kéz, megszorította a vállát, kényszeredetten megfordult. Egy húsz év körüli nimi volt, látásból ismerte.

– Ifjabb Mukk vagyok – mondta. – Nem könnyű téged utolérni.

– Mit akarsz? Szerinted meg inkább halásznak kéne állnom? Közlöm veled, hogy úszni még ennyire se tudok jól!

Mukk csak nézte, nagyon komolyan, aztán felderült az arca. Szinte nevetve mondta:

– Te marha! Gratulálni akartam.

– Mi van? – nézett Babka a fiúra. – Te süket vagy? Nem hallottad, hogy mit műveltem?

Mukk elindult Babka előtt, és nem szólt egy szót sem. Felvett egy kavicsot, és bedobta a tóba. A légtornász lassan közeledett feléjük. Babka értetlenül nézett rá, de utánament.

– Hallottalak, és hallottam, hogy csúszkáltál. De azt is hallottam, hogy milyen hangod van, és, barátom, az valami betyárosan jó volt! Szóval, ha kijöttél az önsajnálataból, keress meg! Én kürtön játszom, és szerintem jók lennének együtt.

– Igen? – Babka ennyit tudott kinyögni. „Szóval akkor...” Minden, amit elveszettnek hitt, kezdett újra visszatérni.

– Van egy társam, csak elnyelte a labirintus.

– Rendben – bólintott Mukk. – Amikor visszajön, majd mutasd be! Most mennem kell, mert hamarosan én jövök.

Azzal visszafordult, és gyors léptekkel elindult a színpad irányába. Babkának még semmi kedve sem

volt odamenni. Kicsit közelebb ment a színpadhoz, de lent maradt a tóparton. Hamarosan egy vidám és gyors kürtészó szállt felé. Amikor meghallotta a kürtöt, elkezdett vigyorgni. Teli szájjal, boldogan. „Igen, így lesz! Mukkal együtt!”

A délután hátralévő része hamar eltelt. Körbejárta az ismerős családokat, mindenütt evett egy kicsit. Úgy vette észre, hogy szinte senkit sem érdekelt a délutáni sikertelensége. Az estét várta még nagyon. Tűzszobrászok zárták a napot.

Az eget a szokásosnál is színesebb és gazdagabb formájú, muris felhők uralták. Volt olyan felhő, ami percenként változtatta a színét. Egy másik hatalmas, azúrkék madarat formált, ami hosszú nyakát meghajtotta, és mintha mögötte pávatollszerű minta terült volna el. Arrébb egy zöldeskék polip úszott, aztán lassan minden beleolvadt a sötétségbe. A sötétben a két megrakott máglya körül már felsorakoztak a tűzszobrászok, hogy amikor teljesen sötét lesz, lángra lobbantsák a máglyákat, és elkezdjék azokat a fura, táncszerű mozdulataikat, amikkel kiemelik a lángokat a tűzből, hogy az égre rajzoljanak velük. Babka elindult felfelé a piactér, a színpad felé. Úgy gondolta, hogy onnét jobban fogja látni az egészet, ráadásul így nem a tömegben kellett lennie, amihez semmi kedve sem volt.

A téren lévő fáklyákat eloltották, hogy minél sötétebb legyen. Itt a tér felső részén még aranyszínűn parázlottak a reggeli tüzek. Aztán a part két szélén

fellángolt a két hatalmas máglya. A tűzből sisteregve szálltak felfelé a szikrák, hosszú vörös-arany csíkot húzva az égre. Aztán elkezdődött. A tűzmágusok a máglyákból elcsenték a lángokat, és a tó fölé irányították. Mint hosszú, elnyúlt tűzoszlopok húzódtak magasan az öböl felett. Ahol találkoztak, ragyogó oszloppá álltak össze, amiből aztán kivált három alak. Egy nimi, egy szinkini és egy szoffosz. Megfogták egymás kezét, aztán szép lassan elkezdték körbetáncolni az oszlopot. A lépéseik ütemére tapsolt mindenki, csoda szép volt. „Mégiscsak jó volt ez a nap.”

A sötétből hirtelen ismerős hangok váltak ki, és közelítettek Babka felé.

– Egész délután téged kerestelek! – hallotta. Karl volt az, és mellette Álmos. Ott vigyorogtak a sötétben, mint két tőklámpás.

– Naa! – kiáltott fel Babka. Nem tudta, hogy örüljön, vagy mérges legyen, de Karl nem is hagyta, hogy ezen gondolkozzon.

– Gyere, én még nem adtam elő a dalt, és erre készülünk! Most vagy soha!

– Mi van? – próbálta követni Babka, de Karl addigra már fent volt a színpadon, és leült a dobok mögé.

– Gyere már, ne kéresd magad! Én is elő akarom adni!

Babka hátrament a gitárjáért, aztán felment Karl mellé. Lent még tartott a tűzszobrászok bemutatója,

a színpadon alig látták egymást, amikor Karl beszámolt – Egy, két, há...

És Babka végre önfeledten, szabadon, hangosan énekelt, amit délután.

– Huhú, barátom! Ez igen! – lelkesedett Karl. – Na, akkor a másik, és egy, két, egy, két, há, négy!

És Babka elkezdett játszani és énekelni. A színpad előtt a sötétben egy lány női hang csatlakozott hozzánk. Anna! A többiek még lent voltak a parton, és ünnepelték a tűzszobrásokot, de a tömeg előtt, úgy látszik, ő is ide jött. A dal egybefonódott a lenti taps ütemével, Babka kiengedte a hangját. Szárnyalt, szinte elrepült a színpadról. Könnyűnek és szabadnak érezte magát. És végtelenül boldognak.

Mikor befejezte, mindenütt csend volt. Az ünnepség lent befejeződött. Senki sem hallotta az énekét, de már tudta, hogy ezt akarja csinálni. Újra és újra színpadra akar állni, és énekelni akar.

A színpad előtt Anna várta őket.

– Ez fantasztikus volt, fiúk! Fantasztikus! Babka! Nagyon jó vagy!

– Köszönöm! – mondta Babka. Nem nagyon tudott mit hozzáfűzni, helyette inkább megölelte, ami Anna nagy hasától elég furcsára sikerült.

Karl is odalépett, hogy ő is megköszönje a dalt, és a segítséget, de Annának megakadt a szeme valamin, ami Karl zsebéből lógott ki.

– Ezt, ezt megmutatod?

– Persze! A labirintusban találtam. Valamiért érdekesnek tűnt, pedig semmi különös...

Közben Karl előhúzott a zsebéből egy kendőt, a kendő szélein kopott hímzéssel, a sarkában két betű. BG.

– Ó! – kiáltott fel Anna, és az arcához emelte a kendőt. – Ó! Ezt én csináltam, én csináltam még valamikor régen. Mikor Gábor, a fiam született. El is felejtettem... Olyan régen volt. Megtarthatom?

– Persze, odaadom ingyen – nevetett rá Karl –, de akkor már tényleg nem tartozunk semmivel!

– Nem tartoztok, sőt – motyogta Anna, miközben a kendőt gyűrögette, de már alig figyelt a fiúkra. – Most mennem kell, nagyon elfáradtam.

Búcsút intett, és eltűnt a sötétben.

Babka néhány szóban összefoglalta Karlnek a délutánt, semmit sem hagyott ki belőle, aztán Karl kezdett bele az ő labirintusos történetükbe.